

ни полека, безъ да ся срами или заеква, както правѣтъ нѣкои си. Нъ най повече молитвы-тѣ на славянскій языкъ той четеше толкова ясно и сладко, щото само той не ся радваше на него, който не го чуваше, само той не благодареше негова учитель. И учитель-тъ ся гордѣеше, чи има ученикъ, съ когото можи, до кога да е, да ся похвали. Милка никога не наказвахъ, и никой не смѣеше да му кажи лошево слово; защото сѣкій знаеше, чи той заслужва добро-то.

IV.

Въ третѣ-тѣ години на учение-то си, Милку, слѣдъ като дади добъръ испытъ, получи отъ П...ски-тѣ старцы и настоятели училищни и церковны много дарове и книги: при това му еще назначили сто гроша да ся учи, а по нѣкогашъ да помога и на учителя си, който е былъ много старъ, а дѣтца пѣкъ много сѣ ходѣли въ училище-то, тѣй щото самъ учитель-тъ не сварялъ сички-тѣ да прислушва. Милку сяки празникъ ходеше въ церквѣ. Тамъ той четеше и пѣеше. Пѣние-то му бѣше тѣй сладко, щото сѣкій, който го чуваше, оставаше си на мѣсто-то и сѣкій казваше: «блазѣ на това дѣте, блазѣ и на негови-тѣ родители!» Таквизи похвали Милку слушаше отъ сѣкъдѣ.

Милку гореше отъ желаніе, за да иди въ нѣкой градъ да ся учи, и ся растрипѣрваше даже, къту му додеше на умъ, чи неще можи да си испълни желаніе-то, не ще можи да ся научи по вече. Той виждаше, чи е почти невъзможно да ся испълни желаніе-то му; защото нѣма